

CULTURA POPORULUI

Fii mare prin bunătatea și noblețea sufletului tău

PREȚUL ABONAMENTELOR PE AN:
Pentru învățători, profesori, studenți și săteni 200 Lei
Pentru autoritățile sătești 300
Instituții particulare și de stat 400
Iar dela 500 de lei în sus, pentru sprijinitorii acestei foi.

„LUMINEAZA-TE ȘI VEI FI: VOESTE ȘI VEI PUTEA”

C. A. ROSETTI.

Director:
Generalul NICOLAE PETALA

REDACȚIA, STR. REGALA Nr. 16 Sec. I

BUGUREȘTI, 9 MARTIE 1930

ADMINISTRAȚIA STR. REGALA Nr. 16

ANUL X, Nr. 315
Apare în fiecare Duminică

Graiul apelor

Suntem în a treia zi de plutire pe ape. Când mai zbură, când mai blândă, marea nu se odihnește o clipă. Fie că o privești de-a dreptul, fie că stai la apă, ai să auzi glasul. Fața ei se încrețește, apele ei se ciocnesc spumate, dă val peste val, într-o neodihnă care nu primește niciun răgaz. Doar a-dăncurile de-ar fi dormind, dar apele de deasupra n'au astâmpăr.

Așa ne însoțește graiul apelor zi după zi, pornind mintea spre gânduri înalte și îndemnând inima spre simțiri curate și teinice.

Suntem doar în mijlocul mărețiilor și tainelor lui Dumnezeu. Oricât se zăbovește omul să privească strășnicia vasului mânat de abur, ajutorat de unelte măiestrie omenești spre a-și merge drumul sau peste ape, cea ce-l covârșește mai mult este marea, cea ce-l înfruntă și îl înfrumusețește.

De te așterni la odihnă, ele îți șoptesc în taină când marea e liniștită sau destul de bătaios pe vreme de furtună; de privești neastâmpărul până în zare și auzi sunetul izbirlor într-o cântare neîncetată; de stai la alte treburi, ca mine acum, cu gândul la scris, același simțire te cuprinde, că marea nu doarme și-ți povestește despre puterile nedomolite și vesnic în lucru ale tainelor firii.

Glasul Domnului peste ape umblă grăind, așa scrie în cartea Psalmilor. Și în adevăr, din adâncul și din înținsul apelor, se ridică spre noi un glas de învățătură. Puterea lui Dumnezeu ne grăiește prin toate lucrurile, ne grăiește și prin ape. Ne învață să primim spre ele, spre lucrurile lui Dumnezeu, fiindcă, în fața lor mai cu seamă suntem cuprinși de marile simțiri ale vieții și ale firii.

Îată că nimic nu stă, că toate își merg un drum al lor, că toate stau într-o în-

lănuire prin care se însoțesc una cu alta și duc împreună armătura lumii. Apa lucrează împreună cu vântul, întindea ei soarbe căldura soarelui și se ridică în văzduhuri. Omul se află și el în mijlocul acestui lumi neodihnite. Să fie el singur amorțit, când toate în jurul lui saltă de puterile care se află în ele sau lângă ele?

Omule, mișcă-te de mărețiile pe care le vezi! Caută-le, când nu le vezi, ca să simți prin ele, ca să te înveți dela ele!

Marea ne cântă fără încetare cu glasuri de mare îndemn. Zi cu zi o primim și o ascultăm. Ea ne toarnă în suflet înviorări cu care ne dezbobocim din închiderea cu care ne strânge viața prăfuită a îngrămădirilor omenești.

Cu atât mai mult gustăm aceasta, cu cât suntem mai pregătiți spre tălcuirea în acest fel a tainelor și mărețiilor firii. Căci sunt și oameni pe care viața abătută din calea adevărului și a simțirilor curate i-a strâmbat și asurzit. Trăind în văjălata alergărilor de pe ulițe, între ziduri înguste, în fum și praf, în vorbărie de clacă și clocnire de pahare și pu-fălală de burulană arsă între dinți, ființa omului se mai schimonosește și e mai puțin în stare a prinde graiul firii.

Cu toate acestea trebuie să căutăm această fire, ca să primim spre ea, ca să cîntăm în sânul ei, ca să ne învățăm de la ea. Prin ea ajungem mai armonios, mai potoliiți în noi, mai împăcați cu lumea și cu Dumnezeu.

Soarele se ascunde măreț, apunând în zarea mării, și eu, gustând farmecul prive-liștii, scotesc aceasta cea mai bună simțire, cu care face să încheie aceste rânduri.

Arhim. SCRIBAN.

Pe puntea «Daciei»
4 Martie 1930.

Un început bun

Este foarte frumos să se știe în timpurile de față, de spre unele încercări ale unora, care luptă pentru buna întocmire a societății.

După cum sunt organizate comitetele anumite pentru alegerea Miss-Sluțeniei, a Maimutei, sau Paiaței, și unii din ei se gândesc numai la lucruri de felul acesta, tot așa sunt unii care se gândesc la fapte care ar putea fi de folos întregii oșbi.

Din fericire, s'au găsit câteva sulețe, câțiva oameni, gata de luptă, contra unor patimi, care sânt destănuite pe întreg întinsul țării noastre și anume a concubinajului.

D-l General Nicolescu, prefectul poliției din București, a pornit o luptă dărză contra acestor patimi. Plecând dela cuvintele sf. Ioan Gură de aur, ca maximă: «O căsătorie fără sancțiunea religioasă, e redusă la condiția unei simple tocmeli de vânzare și de cumpărare, ce i desbrăcată de orice caracter moral, așa că este numai unirea trupurilor nu și a sufletelor», a adunat, stîind că din aceste căsătorii nelegitime sânt multe, 35 gardieni publici și i a cununat pe toți civil și religios, Duminică 2 Martie

Ca martori, al acestui legământ sfânt, au luat parte câteva personalități distinse, în frunte cu d-l General Nicolescu, col. Ioanovic, col. Dimiu etc.

Fapta aceasta merită să fie trecută spre știința tuturor, mai ales că mulți sânt care trăiesc întocmai ca păgânii, îndiferent de clasă și strat social.

În timpurile de față, când în țară sânt bărbați și femei care trăiesc nelegitim, și au și copil mult, ar fi nimerit să se pornească o propagandă cu acest scop, în fruntea căreia să fie preotul și învățătorul cu concursul autorităților, spre a îndemna a c e s t e s u l t e, — prin cununie — să cunoască rostul temelnic a acestei sf. legături.

Ținem să remarcăm că în aceasta direcție d-l col. Ioanovic, C. d-lul Gardienilor Publici precum și ajutorul D-sale d-l col. Dimiu — ex-celent organizator — de care vom mai avea prilejul să vorbim, s'au strădui foarte mult în direcția de mai sus și neprecupețit li se cuvin laude.

Diac V. Fussu.

Mai multă bună cuviință

În ziarul «Omul Liber» cu data de 24 Februarie cor., găsesc la rubrica știri următoarea informație:

«Din Oradea Mare se anunță că avocații din acest oraș au hotărât să nu se prezinte în fața comisiilor de impunere pentru o comisie a dublat baza impozabilă pe motivul că contribuabilul avea la haină guler de blană».

Se spune că românul e născut poet; putem adăuga acum că-i și umorist. Căci numai așa-ți poți explica această măsura lăsată cu leuca.

Într'adevăr meseria de percepător este cam aridă; după o zi de adunări, scaderi, înmulțiri și iarăși la fel, simte nevoia bieluț om, să mai iasă din banal. Și se dedă glumelor pe spinarea bietului contribuabil.

Auziți! Pentru că are blană la palton să i dublezi impunerea. Logic ar fi atunci să i se scază la jumătate când cetățeanul va apare în fața comisiei de impunere cu ghețele sparte și hainele lăfășite, chiar dacă acesta a făcut declarație de a avere destul de mare.

Aparența înșeală. Nu este un mijloc obiectiv de apreciere. Ia închipuți-vă, ce-ar fi dacă s'ar reglementa acest criteriu de impunere.

Tot ce contribuabilul ar avea mai vechi, ca îmbrăcăminte, și le-ar arboră pe el în ziua impunerii, și onorata comisie va li obligată să țină seama de cum este îmbrăcat scăzându-i la minimum impunerea.

Dar s'au văzut atâți hegi-tușoși cari aveau averi considerabile, ce nu corespundeau cu forma lor exterioară.

Și-atunci?

Nu, este neserioasă impunerea d-lor de la Oradea.

Cine a văzut vreodată o comisie de impunere în exercițiul funcțiunii, își poate da seama de ceace spus eu.

După ce ai făcut o întreagă serie de formalități și parafomalități, ei loc în fața ghișeelor, unde este o aglomerație de nedescris. Și când ai scăpat de acolo, parcă ai ucis în tine un vis rău. De multe ori aveau ta și veniturile tale numai corespund impunerilor, și cu toate acestea de plăciseala atâtor for-

Stelian Semedrescu

Reforme, legi, regulamente...

De câțiva timp, nu i guvern în țară la noi care să nu vie cu un proiect de lege pentru modificarea învățământului de toate gradele. Proiectul e depus apoi pe birourile corpurilor legiuitoare și se votează modificându-se învățământul. Toți sunt convinși că noua reformă are să dea roade bune.

Dar rezultatele sunt tot atât de slabe, dacă nu mai slabe ca înainte. Avem tot atâția analfabeți, numărul celor căzuți la bacalaureat e tot atât de mare iar licențiații sunt tot atât de slabi pregătiți ca și înainte.

Vine alt guvern, pregătește altă reformă. Legea veche nu mai e bună, deci trebuie modificată.

Și se pregătește o altă lege, alte regulamente, se numesc consilieri, se înceasează diurni peste diurni, se trece dela 5 clase primare la 4, apoi la 7, liceul dela 8 ani se lasă la 7 și se unifică, la facultate se face un preparator și pentru bacalaureații cu 7 clase și pentru cei cu 8, apoi pentru că experiența a dovedit că tot mai bine era cu 8 clase, se lasă iarăși la 8 și se bifurcă. Și toate aceste reforme se fac pe spinarea părinților, elevilor și studenților. Vă amintiți poate că în toamna anului 1929, erau elevi cari nu știau în ce clasă trebuie să se înscrie la liceu, mai ales acei cari întrepruseră un an de studii. Tot așa și cu studenții. Trebuie să facă an preparator sau nu? Zarvă, zăpăceală, timp pierdut și bani cheltuiți zadarnic.

În școala noastră primară și secundară se învață ori și ce. dar nu se dau nici măcar îndrumări spre organizarea muncii. Nu-i dezvoltă elevului iubirea pentru muncă. Școala noastră pregătește armata biroului nu pe a muncitorimii. Un absolvent al școlii primare de azi cu 7 clase știe oare mai mult decât unul care a făcut numai 5 clase? Cu toate cunoștințele căpătate în școală, face tot cum a moștenit dela părinți. Ogorul îl mucește tot

rea și înainte, (cum făceau părinții și bunicii) iar gospodăria nu și-o îngrijește așa cum a învățat de bine de rău în școală. Sunt sate care au numai un singur învățător pentru 7 clase. Cum își împarte timpul, învățătorul acela cum își face lecțiile numai el știe.

Cum foarte bine scrie d-l I. Florescu inv. munca depusă cu cele 3 clase ale cursului complementar (5, 6, 7) nu dă roade bune, timp pierdut și muncă nerăsplătită.

După războiul lumii limita gimnaziomanie (boala gimnaziilor). Se înființau în toate părțile. Era de ajuns intervenția unui parlamentar, și gimnaziul era gata, începea să funcționeze. Lecțiile se făceau cum da Dumnezeu. Șefii de post, moașele, notarii, învățătorii făceau pe profesorii. Vă închipuiți ce elemente bine pregătite au ieșit de acolo. Un absolvent de liceu tip nou, cu 7 clase, nu știe la ce facultate să se înscrie. Înainte când liceul avea 3 secții, (modern, real și clasic) era oarecum îndrumat spre facultatea la care trebuia să o urmeze.

Îată unde ne-a dus politicianismul. La sate înainte nu se făcea politică, sau dacă se făcea nu se pune atâta patimă, atâta vrajbă și ură ca azi.

Gh. I. Marinescu

Demn de imitat

După ce ochiul obosit de priveștiștea variată și încântătoare a munților cu păduri veșnice verzi, caută un loc de odihnă, trecând prin pasul mestecănișului, ajungi în baulul Dornelor înținut de liniște netulburat decât de murmurul ințet al apelor.

Locuri de viață tihnită, altă dată sub stăpânire străină, nu a mai păstrat astăzi nimic din vitregia vremurilor prin care au trecut.

Mergând mai departe pe malul Bistriței auzi, din lăco-beni spre Vatra-Dornei pri-

vești cu bucurie cum oamenii vâjosi mână plutele la vale fără ca ceva deosebit să-ți atragă atenția. Dincolo însă de locul de unire a Bistriței cu apa Dornei se întinde în lungul acesteia din urmă orășelul de munte Vatra Dornei mai mult lung decât lat, dealifel ca toate orașele de munte cu case risipite pe pantele line, în bătaia soarelui, mult căutat pe acolo.

La un moment dat, mai la vale de biserică și de coas-tă, ascunsă între brădet, privirea călătorului se oprește

MĂSURĂ PENTRU MĂSURĂ

1916.. 1917.. slărșit de 1918.. Să ne-aducem aminte căte mai plănuiam stând de veghe în ascunzișul șanțurilor pe câmpul de luptă; să ne-aducem aminte cum torceam șirul gândurilor de bine: fiecare așteptând victoria s'agățe aripi de argint Păcii și s'o poltească'n sbor și peste glia îmbibată de sângele atâtor mucenici, scurmată în groaznic frământ de obuze... Se ne-aducem aminte!

Visam, să ne refacem căminurile, visam să ne reclădim țara, jurând chiar să ne smulgem din sullete ultimul fir de răutate să devenim mai buni;... să gonim trândăvia și să muncim fără preget cu gând și cu dor de jertă pentru neamul renăscut... Visam... Odată hotărârea jărmurite, parecă Victoria ne-a uluit..

Și an de an în granițe largite ni se pare că tot cu mentalitatea micului regat am rămas. Odată sălășluită pacea, teama de ce-o fi mâine, nu ne-a mai preocupat... Pe tot ce a fost țăreț a așternut un val gros... Nepsărea, gândul numai la buzunarul propriu, măruntule patimi politice ne-au prins în hora lor.

Vitejia de eri e medalie bună și pentru azi. Țara e mare, bogată, și pâine ori și ce străin poate să mănânce. Ingrijoraji numai de bunul și îmbuibărea noastră personală nu ne mai gândim la nimeni și nimic.

Și totuși aerul ce îl respiri, parcă nu e aerul curat și simțiri liniștite ce te înconjoară, ceva care face să fii mai cu băgare de seamă... Carii rod pe ascuns în temelia țării. Sunt Seciele! Neglijența noastră le-a ajutat să se infiripeze, să se înțetănească ca o crustă în umbra și noastre credinți.

Ba, ocrotite chiar prin legiuirile de stat impusă prin puternicia celor din străinătate!

Nimeni nu-și dă seama că aceste forme religioase (?) sunt un pericol din cele mai grozave, prin faptul că unele cuibăresc nu dogma creștină ci — comunismul.

În dosul acestor zise secte, se adăpostesc cei ce ne vor răul. Organizațiile din toate punctele de vedere, misionarii lor, cotrobăiesc toată ziua din curte, în curte și cu fața de lași credincioși, ei furizează sămânța necredinții în biserică noastră, pe care btrăniți au lerecat o cu sângele lor, pecetluind astfel puterea ei.

Roadele lor dela o vreme sunt îngrijorătoare... Strănsi în comunități, după cum zie ei, vin să asculte pe cei ce nu cunosc perfect literile scripturii, decât că într'un scurt timp, și-au însușit din ea, anumite perceptive ce le înțeleg greșit și deci pornește a delăima că singura religione intru Domnul este adventismul sau mai știu eu ce..

Mințile șubrede ce-au băguit până la o vreme în inumeric, asculță și nu cercetează. Rostul nu stă în aceasta, căci vorbele Mântuitorului sunt pline numai de înțelepciune, adâncă. Și sunt pătrunse cu atât mai greu, cu

cât suntem departe de credința în care s'au născut părinții noștri.

O credință religioasă fără minuni e ca un isvor secătuit. Cum, chiar, însuși Dumnezeu, ca să adeverească lumii că toate câte există nu se conduc singure, a trimis prin Fiul său, adevărate care prin forța minunilor sale a dovedit că El a venit nu să strice, ci să împlinească, ceiaea s'a vestit prin prorocii. Deaceia El a trebuit să treacă toate formele pământene. Dovadă că Mântuitorul n'a stricat nimic e că la Evrei sfințirea preoților se făcea, tându-se o oaie, iar cu sângele ei se stropeau «Sfânta-Sfintelor», și odoarele biserică, spre sfințire. Venind Mântuitorul, a cercat Biserica iar sfințirea ei, a făcut-o, prin jertfa de sine.

Forma sub care a venit Iisus Christos a fost ca om, căci a luat chip din lut, ca arhiereu fiind cel mai mare preot al bisericii; iar ca Dumnezeu, căci ne-a mântuit de păcat. Dovadă că a lost cel mai mare preot, o avem atunci când s'a înălțat la cer, a dat har, apostolilor, din harul său.

Ei la rândul lor au binecuvântat pe cei ce vor să trăiască intru Domnul, dându-le putere din harul lor.

Deci nu oricine poate fi preot, în cartea Apostolului Iacob penultimul verset 14 din ultimul capitol spune:

De te vei simți rău, mergi la preot și turnându-ți undelemn din candela, te vei însănătoși!

Mărturisirea e clară: preotul era singurul ce cunoștea taina dumnezeirii. Secanții și în special adventiștii, cad uneori în așa încurcătura încât crezi că toată acțiunea lor e făcută în mod mecanic sau că ei în față o ceată de șarlatani. La cap. 13-18 din Apocalips este data fiarei după cum o numesc ei și care print'un joc drăcesc recunoșc fără să vrea popularitatea și deci o formă a preoției, scot diverse numere sub litere oculte și le învârtesc în jurul delitorilor nume, Ori, credința religioasă nu se bazează pe socoteli de matematică, ci pe minuni, ce dau ochilor satisfacție, și inimei credință, cum e de ex: Minunea apei sfințite!

În două cuvinte, lămurind mișelia celor ce sub pavăza credinței vin să ne pazea temelia însăși a țării, datorii suntem nu să i tolerăm, ca până acum prin leguiri dându-le libertate o-vântului să ne otrăvească sufletele, ci din potrivă să fim cu luare aminte și să înțelegem că acești nepoștii nu de dragul mântuirii noastre vin să ne învețe, ei sunt furi care se strecoară în mijlocul turmei vrând să o risipească. Acești misionari sunt sulețe plătite deci care nu văd cu ochi buni unitatea noastră, și pentru toți acești cari sub o formă sau alta, cutează să ne desbina, trebuie să luăm măsuri. Țara aceasta, nu poate fi nici «camp de experiență» pentru trăsnaele celor întorși cu fața de la Dumnezeu nici «teren de incubație microbiană ai Comunismului.

Ion Luca

pe o cruce mare de piatră cu o inscripție pe ea. O cruce ca toate crucile, obișnuită, așa cum se întâlnesc în multe locuri mai ales la răspântiile drumurilor, la câte o fântână. De la prima aruncătură de ochi nimic deosebit, dar când te dai mai aproape și te uiți cu băgare de seamă nu ți vine a crede, să fie adevărat sau e o înșalăciune?

O inscripție pe cruce care arată că sătenii din acea regiune s'au hotărât de a nu mai bea rachiu. De atunci se țin oamenii de cuvânt. Și să notăm bine că aceasta nu e făcută de eri de alaltă eri ci cu câteva zeci de ani în urmă, când eram sub stăpânire străină. Iată o hotărâre eroi-

că, care cu drept cuvânt o putem numi așa, cu atât mai vrednică de amintit cu cât e luată în timpuri de grea cumpănă, când asupra românilor din acele ținuturi apăsa jugul străin.

Oamenii de caracter, energici și hotărâți care pot face fapte de ordin înalt. Au învins cerbicia diavolului și s'au înălțat sufletește, nelăsându-se târați de vrășmașul, care în alte părți distruge îndemnând pe oameni la clevețiri și crime.

Și astfel călătorul pășeste mai departe spre alte regiuni unde îl îndeamnă setea de a cunoaște Țara Românească adânc mișcat de cele văzute.

Mihai Iancu

PAGINA LITERARĂ

DUMINICA ORTODOXIEI

Se cutremură pământul Galilei, acum când Nazarineanul pleacă spre El ca să-și găsească ucenicii. Iarba se clatină la adierea vântului ușor de primăvară. Chedrii Livanului privesc spre Nazaret cum vine cel ce cheamă omenirea cu simple cuvinte: Vino după mine.

Odată cu ieșirea primăverii, când viața începe să curgă cu vioșie în tot ce mișcă pe pământ copilul din Nazaret pleacă să dărâme cetatea păgânismului, să surpe idolii, care au dus omenirea pe cărările Iadului, să deschidă sub soare și dincolo de soare o împărăție fără sfârșit. Creștinismul. În drum spre Galilea întâlnește pe Filip din Betsaida și-i spune «Vino după mine». Filip care era prieten bun cu Natanail, întâlnindu-l îi spune că a aflat pe acel despre care a scris Moisi în lege și proorocii, Mesia cel din veac și că El este din Nazaret. Atunci Natanail cuprins de neîncredere răspunde lui Filip: «Din Nazaret poate fi ceva bun? O Natanail, vino și vezi... Și pleacă amândoi să vadă pe Fiul lui Dumnezeu. Doamne ce fericire pe acești doi apostoli. Văzând Domnul pe Natanail îi spuse: «Iată israelitean în care vicleșug nu ești: Mădularile sufletului lui Natanail vibrară, se desmoțiră și grăiră «De unde mă cunoști? O! Doamne, auzi ce întrebare: De unde mă cunoști! Natanail cum să nu te cunoască pe tine acel ce ți-a dat viața? Mai înainte până a nu te chema pe tine Filip, fiind tu sub smochin, te-am văzut. Ravi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu; Tu ești împăratul lui Israel! — Acuma crezi, hîndcă vei vedea și de-acum vei vedea cerul deschizându-se și pe îngeri Domnului suindu-se și pogorînd se peste Fiul Omului».

Și pleacă spre Galilea. Un drum pe care urmele picioarelor lui Dumnezeu, se pecetuiă ca să rămână cât va fi lumea și pământul, ca urmele lui să fie sărutate mai târziu, să fie scaldate cu lacrimi de omenirea care se scoală de-acum, să trăiască o altă viață. Privește în urmă măclul, privește în urmă răul care creșcuse ca un chedru înalt cu ramurile căruia umbra pământul și pe cei ce se zbătea pe El. Mergând pe jos cu toaigul de calator, frământa aluatul ca să facă pâinea pentru ca să se sature odată lumea.

În urma lui 12 calcau pe unde călca El. Se oprea la o margine de drum și privea holdele cum tremură la adierea vântului. În urmă popoarele se îmbulzeau ca să vadă pe blândul povățuitor. Iși ridică o hîi și văzu în dud pe Za heu, și-l mîntuiește.

Întâlnește leproșii și-i curăță, întâlnește pe fiul văduvii și i se face milă de lacrimile care scaldau cosciugul, și-l înviază, merge și prefăce apa în vin, vindece pe bolnavi, înviază morții—se oprește și spune întregii omenii «Pace vouă». Adevăr, adevăr zic «Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele

mele nu vor trece niciodată». Palatele se cutremură, idolii se zdruccină, popoarele se mișcă, privirile se îndreaptă spre Sion. A sosit plinirea vremii! Veniți voi cei plini de ură și mă urăți pe mine, veniți voi cei care desbrăcați pe săraci de cămașă și mă desbrăcați pe mine, veniți voi cei care puneți cununi de spini pe fruntea omenirii și puneți și pe fruntea mea, că sângele care va țâșni din trupul meu, este sângele care țâșnește din trupul întregii omeniri». Veniți voi, farișeilor și cărturarilor, care puneți biruri grele pe umerii poporului și voi nici cu degetul nu le atingeți, veniți, voi care sportați mormintele pe dinafară și înlăuntru sunt pline de putrejune».

Iar voi care suferiți, fericii veți fi, căci ei își vor lua plata lor. Veniți după mine, că drumul este strîmt, și cel ce se va învrednici să meargă pe acest drum fericit va fi. Filip și Natanail pleacă după Domnul și văzură cum îngerii lui Dumnezeu se suitau și se scoborau peste Fiul Omului. De-acum se prefăce omenirea, se schimbă. Unii se ridică alții se scoboră. Răul se infierază și dă drumul binelui și adevărului să străluciască pe ninsul pământ. Cei 12 mergeau după El, dar din inima unuia răul nu fusese tăiat din rădăcină. El începu iarăși să crească, până când trebuia să se lepede să-l vîndă pe treizeci de arginți... De atunci și până astăzi, sunt douăzeci de veacuri. De atunci și până astăzi lumea a trecut prin multe răstăriți, după cum ne spune istoria; astăzi însă trăim iar vremuri de tristă amintire. Vremurile de astăzi vor fi pomenite cu indignare de copiii și nepoții noștri. Filipii și Natanail, Iacobii și Andreii s'au întors, iarăși în Betsaida, părăsind pe Domnul. Mă gândesc la Ortodoxie și plîng când văd momentele grele prin care trece. E jală și foc la hotare! S'aprinde Nistru'n flăcări și scântele de foc care cad din turlele Sf. Bisericii, sunt duse pe valurile negre, până'n marea cea sărată. O parte din pământul acesta, pe care a curs sânge din trupul lui Hristos, s'a aprins și arde. Se dărâmă Ierusalimul? Tu Doamne le ții! Glasul tău răsună pe știi și lungul pământului. «Veniți după mine». Noi știm Doamne că nu mai Tu te-ai răstignit pe Golgota ca să ne mîntuiești pe noi păcătoșii, care odată nu te-am ascultat.

Pentru acest mare sacrificiu pe care l'ai făcut pentru noi, ne-ai cerut ca recompensă: iubire, dragoste, nădejde cinste, adevăr și dreptate, și înarmați cu acestea ne chemă să venim după tine. Venim după Tine și nu ne vom lepăda ca Iuda. Mergem ca Filip și Natanail, slăvindu-te și zicând: «Ravi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești împăratul lui Israel.

M'ai rănit, zise el, pe când martorii îl ridicau, dar susțin să fie constatat că nu sunt eu care a scris scrisoarea care a motivat cearta noastră.

Faci rău de tagăduștii căci voiam a căpăta de la D-ta

Pr. Dom. Iliescu
Rugăm stăruitor plătiți abonamentul

Doi prieteni

Din viața animalelor

Ei sunt prieteni la «cataramă». — Cu atât mai mult hîndcă cel mare își pierduse garda, din cauza cataramii care se deschidea ușor și atunci hingherul s'a crezut în drept de a l prinde.

Din acest moment teribil a început o simpatie între acești doi camarazi, care nu se va slăși, probabil, decât cu viața unuia din ei.

Amândoi eșiseră la preumblare... așa ca să vadă ce se mai petrece prin medianul slăntului Spiridon. Hector înainte de cel mai în vîrstă, mîndru, cu nasul în vînt, nalt și greoi și cu părul negru și strălucit ca pana corbului și în urma lui Snoby, cu părul lung, sur, cu sprincene și musteți și cu un barbișon de vechiu militar francez.

Vesel, miădios, vecin în mișcare și profitînd de ori ce distracție a marelui său camarad, pentru a-i fura vre-o bucișică bună și primind cu coada strînsă, spetele încovoiate și capul plecat, mustrările și chiar căte o sglățitură de la protectorul său.

Hector îl proteja, așa cum protejează cei mari pe cei mici, înflegăni ca să-i fie rob în schimbul protecției care i-o acorda când sarea vre un câine străin la el, lucru care nu se întîmplă în toate zilele.

Ceia ce se întîmplă, însă în toate zilele, era ca Hector nu-i permitea lui Snoby să se apropie de strachina cu mâncare, decât după ce se satura el. Dacă li se dădea în două străchini le păzea pe amîndouă și mîncă ce era mai bun din amîndouă.

Nu era lucru tocmai just, — dar cine-i perfect în această lume pună de păcate?

Snoby aștepta cam nerăbdător, însă nu îndrăzneă să se apropie, el se uitau numai pe sub sprincene la celălalt și gemea înveșor ca să-i aduca aminte că mai este cineva flămînd pe acolo.

Când în sfârșit se depărta cel mare, atunci cu multă plăcămune, tîrîndu-se pe pîntece, se apropia tot cu paza de mîncarea rămasă și apoi înghitea cât se putea de repede, ca să nu se răsgîndească cumva Hector și să-l mai alunge încă odată, cum se mai întîmplase uneori.

Snoby e diplomat, asta o vede fiecare, dar e și tare cuminte lucru care l deosebește de mulți diplomați cunoscuți.

Hector e sgarbit, mai cu seamă de când a îmbrăncit. Când li dai o bucată de pâine, nu o mîncă. Pîinea nu-i place, însă se duce și o îngroapă, probabil ca s'o strîngă pentru altă dată.

Când face el așa, Snoby îl ține în ochi; se ia înec după dînsul și de cum întorcea spetele protectorul său, ia-l ca celălalt, plecat, miădios, mai mult, pe pîntece, se apropie scurma pământului, scoate pîinea și o mîncă cu poită bună. Așa se petreceau lucrurile până în ziua teribilă când a prins hingherul pe Hector de lângă camaradul său, care a scopot hînd cu sgară.

Era foarte de dimineață, când de odată apare Snoby în ogradă, plin de noui, speriat și hămăind cât îl ținea gura.

«Ce este?» — «Ce are căinele?» — întreba unul și altul.

Avea aerul de a fi turbat. Alerga în toate părțile, apoi se repezi pe poartă.

Chema în ajutor! Hector lipsea! — Ca i se întîmplase ceva, asta era mai mult decât sigur.

Dar ce? Snoby tot alergia la poartă, eșea în stradă, apoi tot hămăind se uita înapoi ca să vadă dacă nu vine cineva și iar se înturna ca un disperat în ogradă.

M'am adus aminte de căinii Bernard, care cheamă — ajutorul oamenilor pierduți în omăt, și am spus unui servitor ca să se ia după Snoby.

Cînele înainte și omul în urma lui, așa au plecat și după un timp destul de lung au venit înapoi. Omul împingea o țărăboanță pe care zăcea bietul Hector în nemiscare, și în urma țărăboanței Snoby.

De când sunt n'am mai văzut o mutră mai curioasă de căine.

Cu lața lui de vechiu sergent în armata lui Napoleon I, venea pas la pas după nenorocitul lui camarad. Ce se petrecea în «sufletul» bietului animal?

— Eu spun sufletul petruccă sunt convins că și animalele au un suflet. — Poate e mai puțin complicat decât la om, dar e capabil de a simți, aproape tot ce simte omul.

Snoby e adînc intristat și o bucată de friptură a rămas neatinsă lângă dînsul. — E de necrezut, însă e așa.

Am spus să-l pue pe Hector pe o grămadă de fîn. Se vedea că trăește, dar vai de capul lui. Urechile spintecate și sîngerănede; o rană mare pe spate și se vedea, că era și cam strungulat de hingher — pe când la prins în timpul unei lupte cu alți căini.

Am pus să-i toarne apă pe cap și apoi l'am lăsat în pace. Snoby ședea grav lângă el și nuna din timp în timp ofta adînc, sau gemea, se pleca la botul celuilalt și l'ingea ușor, apoi auzind de sigur că trăește, îl lovea șagalic, dar foarte înceț, cu laba peste piept — apoi începea să latre. Ai fi zis că-l invita să se scoale ca să vie să se joace împreună ca în timpurile cele bune.

Apot aștepta, mai umbra înprjurul lui și apoi văzînd că nu poate face să se ridice în picioare, se culca și el cu botul pe labe și părea că doarme.

La cel mai mic vuet însă ridica botul și apoi iar îl lăsa pe labe trist și descurajat.

N'a vrut să mînce decât o bucată de carne care i-am pus-o lângă nas.

Toată ziua a trecut astfel.

Hector gemea acum din când în când și atunci Snoby ridica botul, dădea din coadă și cu ochii lui inteligenți se uita lung la bolnav, într'un fel de bucură roasă așteptare.

Se făcuse noapte și toți din casă eram siguri că Hector pînă dimineață nu va mai fi printre cei vii. Un biet căine bătrîn — nimic mai mult, dar m'am dus să mă culc cu inima grea.

În zori de ziua se auzi un lătrat disperat și la fereastra din spre grădina apăru capul buhos și rezemate de geam, labele lungi ale lui Snoby. Se uita în casa și tot latra din răsuputeri. O simțire displăcută mă cuprinsese ca un frig. — Îmi era milă de bietul căine. Înțelesesem că el cerea ajutor văzînd că tot s'a sfârșit.

M'am afundat cu capul în pernă dar n'am mai dormit.

Dimineața am eșit în curte cu gândul ca să mă ocup de cele petrecute noaptea.

Care nu era mirarea și pot să zic bucuria mea!

Snoby sîrindu-mi vesel înainte și lîngă strachina cu mîncare Hector. — Slab... legîndu-se pe picioare, dar mîncînd cu poită bună.

Era scîpat, Snoby era fericit. De atunci raporturile lor s'au schimbat cu totul.

Hector ar putea să lase o bucată de carne în mijlocul drumului — nu-i vorbă că nu s'ar întîmpla așa ceva, dar să zicem — și Snoby nu s'ar atinge de dansa.

Dar și Hector e recunoscător. Calitate care îl deosebește de multă lume.

De când a văzut un devotament atât de mare și de desinteresat din partea lui Snoby e cu totul altul.

Din autoritar și violent cum fusese a devenit blînd și răbdător pentru protejatul lui. Ce mai zic. Snoby are voe să-i sară în spate și să-l traga de urechi fără cea mai mică revoltă din partea lui Hector. Scutură din cap și fugă când îl întrece de șaga.

Atîta tot. Oare căinii n'au suflet?

Eu, în or ce caz n'aș certa pe un om rău numindu-l «câine» hîndcă mi s'ar părea o nedreptate față de bietele animale.

Matilda Poni

Sub peruzeaua...

Crdim.

Sub peruzeaua cerului de sud
În țara viselor albastre
Eu, m'am născut,
Și am crescut,
Și am iubit;
Și mi am făcut,
Din sufletul meu crud,
Un suflet cald și blînd

Arzînd,
Cum ard în inflînt
Atîtea și atîtea astre...

...Sub peruzeaua cerului
de sud
Să mă cînte clopotele și să
nu le aud

DESPRE DUEL

de Lt. Colonel EM. BOTEANU
din Cavalerie

O scenă ca aceasta amestecată de desimțire și injurii, nu putea fi terminată fără o provocare. Rendez-Vousul fu dat pe a 2-a zi. Lucrările fură aranjate de martori și D-nul J. primi o bună împunsătură de spadă.

M'ai rănit, zise el, pe când martorii îl ridicau, dar susțin să fie constatat că nu sunt eu care a scris scrisoarea care a motivat cearta noastră.

Faci rău de tagăduștii căci voiam a căpăta de la D-ta

din zilele ale convalescenței, martorii lui B. veniți și luară înțelegere asupra întîlnirii a 2-a. Se bătură și pentru a doua oară J. primi altă lovitură.

Voești să mărturisești il întrebă B.

Neapărat că nu!

Atunci vom reîncepe, da?

Bine!

Astfel se petrecură lucrurile timp de un an, se hotărî de 11 ori D-nul J. primi 11 lovituri de spadă și nu parăsea patul de căt numai pentru a se duce la Randes-Vous, unde primea o lovitură care îl trimetea la patul său pînă la alta nouă. Soarta li fu deci m'reu fatală, nu avu nici odată avantajul de a lovi pe B. care deși de o

Memorii Tatălui meu

Sus în biserica de pe Măgură
Iisus în haine de-arhereu,
Iși poartă umbra'n noaptea sură,
Pe pînza ce-am întins-o eu.

Și adumbrește pe năframă...
— Lucrată 'n firul de argînt
Cădelnița ce'n strună cheamă
La ruga florilor de mint'.

Iar Serafimii cu aripi de ceară
Plutind în farmec și'n senin,
Se pitulesc în vâl de seară,
Ca să pretacă apa'n vin.

Ion Constantinescu—Stejar

COSTEA

D. I. DOGARU

Cu mers legănat de rață, aproape topăind, cu un picior mai scurt, sprijinit într'un băț noduros, cu o căciulă roasă, iarna ca și vara, îl întîlnești în zile de lucru pe la oameni tîind lemne sau săpînd fîntîni, iar în zile de sîrbătoare, privind dintr'un colț la veselia tinerească a flăcăilor și a fetelor.

A venit la noi de vreo douăzeci de ani și s'a prîpășit aici. Nimeni n'ar putea spune cine a fost, de unde a venit și cari au fost întîmplările vitrege de sorții l'a aruncat în starea de astăzi.

Flăcăii glumesc pe socoteala lui legîndu-se cu temeii să-igăsească și lui o fată pentru peit... El crede, aprobă vesel cu un rînjit ce-i deslegește un șir de dinți stricați sub mustața lăsată pe buză.

Costea, ai scîpat pînă acum atîtea «partizi» bune—te-ai ludul—dar de-acum încolo, să rămînem noi burlaci și ai tine de nu te-om însura înaintea noastră...

Ceata se pornește pe un val de răs, iar Costea se bucură și el de veselia generală aprobînd tainic din capul mare ca al unul taur bătrîn. La înmormîntări îl găsești ajutîndu-i lui Manea groparul fînd de capătul frîngheii petrecut pe sub sicriu.

După ce au fost asvărliți cei din urmă bulgari de lopată, la bocceaua cu odăjdiile preotului și pornește la casa răposatului după preot.

N're casa lui. Trăiește la gropar tocmai la cimitir. Se înfleg de minune și-și împart bucurioși suferința și bucuriile... În zile de sîrbători îl vezi deschizînd poarta bisericii, descoperindu-și capul chiar dela intrare,—aprinde două lumînări subțiri, ca două paie, la stejni-cul din țara loanei Maicei Domnului. Se închină cu evlavie, apoi se trage tîcut în colțul întunecat a bisericii.

Îl face mare plăcere când stai de vorbă și-i spui că însurîndu-se va ajunge un bun gospodar.

— Da vezi... chiar în toamna asta lmi dăduseră vorbă trei fete de gospodar, și pînă să mă gateg de nunta mi le-a luat alții.

Marturisește această durere personală, iar licărirea umedă a ochilor ascunde dincolo de apa luminii o jalnică tragedie sufletească.

Toți știu că Costea e cam scrintit la minte... Din naștere, sau în urma unei prăbușiri sufletești... nimeni n'a pătruns în adîncul tainei lui.

Nimănui nu s'a plîns de vrășmășia ce l-a abătut din drumul

normal al vieții. Cîte odată are destîlniri sfîșietoare:

— «Lumea mă crede nebun... Știu eu cum m'or fi gîsind ei? O! fi nebun sau nu?

Ar putea spune, oare, cineva care e limita dintre cuminjenie și nebunie? Și-ar închipui cu toate acestea cineva că o durere grozavă ar abate din drumul sorții pe cel mai tare om? Mai bine să nu dea D-zeu omului greutatea ce i-ar copleși orînduirea în viață!.

Aceste iluminări sunt fulgere în besna unei nopți cu uragane. Ca și cum un resort nevăzut ar l schimbă sensul vorbirii, Costea rîde sgomotos clătîndu-și capul mare ca un glob terestru pe un subred suport.

Hă, hă, hă... După crăciun mă însor. Da nu iau o fată de la țară; iau o cucoană dela oraș... Atunci să le-arăt eu flăcăilor ce poate Costea...

Hă... hă... hă... Se împletește sunete surde în găteliul ce articulează bizar, frînturi de gînd fără șir.

Apoi revenindu-și ca o rază de soare printre spîrtura unui nou:

— Hă, hă, hă... Aveam și noi acasă ogradă plină cu vite și toamna se încarca și la noi hambarele cu pâine și coșarul cu porumb. Tata era un bun gospodar și ne iubea ca ochii lui din cap. Eram numai doi: eu și soră-mea mai mică. Tata spunea că mă dă la școală să mă facă olțer.

Da s'a întîmplat că după ce ni s'a prîpășit casa și averea, mama a murit de inimă rea, iar tata și-a pus gătul în ștreang. Noi am rămas pe drumuri. Eu am intrat la un stăpîn care mă batea tare de tot și ca să nu țin mă asvărlea în pivniță unde mă ținea câte o zi și o noapte nemăncînd în urezeală de umblau guzganii peste mine.

Apoi într'o zi m'am îmbolnăvit și stăpînul mi-a făcut bocceau și m'a aruncat în stradă, de unde m'am trezit pe patul unui spital.

De atunci m'am ales cu piciorul beteag și cu întunecări la minte... Poate că oamenii au văzut ceva la mine de zic că s'au nebun...

Trepat, perdeaua neagră i se așterne și în ochi lumina pălește lucid...

Hă, hă, hă... i-auzi sună clopotul, m'astieaptă Manea la slujbă...

Da de bună seamă, în toamna asta mă însor cu fata primarului... Am să fac nunta nu glumă... Mă duc... Hă, hă, hă...

Clătîndu trepidant din cap, țopăie legănat ca o rață, sprijinit pe în bățul lui noduros...

rețîțat, depărtat în fine din societate.

Marele argument, argument fără replică, tras din cele 11 lovituri de spadă, 11 lovituri de spadă! Iată un rezon de netăgădui!

Pentru ce a fost lovit fie care dată dacă nu a fost vinovat? zice unul, învederat că providența favorizează cauza bună și-și manifestă puterea protejînd dreptatea. Aceasta e o minune în jurul căreia rezonul trebuie să se închine, este dreptatea lui D-zeu.

D-nul J. nu voi să admită aceasta el se vedea blestemat desconsiderat cu reputația pierdută, cu toate acestea se prețindea de nevinovat și renunță

Otrăvirile cu secară cornută

ERGOTISMUL

Foile de porumb

Răvașe intime

Războiul dela 1877. — Turcii prizonieri la Mânăstirea Dealului.

Dragă Zoilco,

Mă țin ca Neagareaua de capul Ruxandei, care e din ce în ce mai bolnavă, dar și mai interesantă c'a apucat timpuri pe cari vreau să le fixez bine aici, ca să le înțelegi nu numai tu, dar și cei cari vor veni în urma noastră.

Când s'a dat semnalul, urmă ea, că armata noastră va trece Dunărea și noi ne vom bate cu Turcii, ca să salvăm Bulgaria și să căpătăm independența, toți feciorii țării noastre, pleacă vroioși la luptă 'n sunetul trâmbițelor și al clopotelor, că ele sunau, sunau la toate bisericile din vechia capitală a țării Târgoviște, care de atâtea ori fuse martoră la bătălii cu turcii, cu ungurii, cu moldovenii și știa pătaramău războiului. Multe femei plângeau, multe ingenuchiau și se rugau la altare, aprindeau candelă și făclii.

Știri despre ce se petrecea în Bulgaria avem rar, că doar atunci ieșeau în țară două ziare, Românul condus de C. A. Rosetti; Războiul, condus de Grădinar, pe care tatăl și cu soțul meu, îl citeau și ni-l ascundeau ca să nu ne intristăm și să nu plângem de jertfele ce se făceau de către principele Carol și armata noastră, pentru bulgarii cari și până azi au rămas sălbateci și nerecunoșcători.

Toate femeile făceau scamă, că atunci nu exista vată pentru pansamente, toate slășiau ori ce petecut de olandă, îl destrămau și-l trimiteau pe front. Mama plângea după cei patru frați ai săi, duși în război și, de dragul lor, ajuta orfanii cu haine, lemne și alimente, până ce principesa României li trimise Crucea Elisabeta.

Peste tot orașul domnea tristețea și sărăcia, că se rechiziționa tot pentru armată. Peste tot tăcuse veselia și moartea își răstirase aripile, peste bravii noștri ostași, în câmpiile Bulgariei. Prințul Carol, suferi alături de ei, în coliba dela Porădim, suferi până și de foame, răbdă și nu se plânse, nu se pretinse nimic dela trădătorii de Ruși, iar ei după ce se văzură scăpați prin armele romane, liberă bulgaria de sub jugul turcesc, ne luă nouă Basarabia, de aceia i-a potopit acum Dumnezeu, că toată lăpta are și răsplata ei.

Era pe la slârșitul lui Octombrie și pe la începutul lui Noiembrie, — când după luarea Griviței, nu mai s'auzise în târgul nostru, mai nimic despre războiu. În soapte vorbeau toți, în întunec și în lacrimi șopteau pe la vetrele lor, când sosi bucurăsa veste că armata noastră după ce a luat Rahova și Smardan a înconjurat Plevna unde se afla

cel mai mare general al lor Osman Pașa.

La 27 Noiembrie se lumină iar orașul cu mij de bărdăcuțe, cu seu și în ele cu poponețe, se distinseser iar drapelele naționale, răsunară buciumele; strigară până și moșnegii, și copiii. Ura, ura!... Trăiască principele Carol. A căzut Plevna, a căzut Plevna. Osman Pașa a fost dezarmat, sabia lui e în mâna principelui Carol! Ura!... Ura!...

În târg stau grămădiți toți boerii, la cofetărie se ciocneau paharele, vroioșia era pe toate fețele. În mijlocul mulțimei sta unul gros cu ochelari și toată lumea îl zicea: Tata Nae, cerea și aștepta lămuriri dela dănsul. Apropiindu-mă, și eu alai că acesta era Nicolae Chirculescu dătorul de diplome de avocați guralivilor, cari multă vreme căștigă sume frumoase cu avocătura și ca ciraci ai lui Nae Chirculescu, bunicul lui Petrescu Comneni azi ministru României la Berlin.

Se porni o iarnă teribilă ningea ziua, noaptea, ningeau. Ialomița tăcuse glasul ei acoperindu-se de sloi grei, ciorile croncănău a iarnă lungă, s'aua lu Arare mai puteam ieși din oraș, totuși, în ziua de sf. Nicolae 1877, tot orașul cu săni, cu țărâși și căruțe, pe jos, făcând parte prin nămetul înalt până la brâu, era la Ciocărlan, ca să vadă sosind prizonierii turci. Prințul Carol a fișut să aducă acest omagiu de vitejie vechii capitale a țării, trimițând aici, arme, tunuri, trofee de războiu, și pe prizonierii făcuți la Plevna.

Vai lor!... Erau toți mai morți de foame și de frig, aproape înghețați și plângând amar, la marginea orașului; ingenuchiară în zăpădat cu fața spre Meca, strigară pe Alah și așteptară gealul ca săi le taie gâtul, așa cum făceau e. ghiaurilor de români. Abia fură potoliți de talmaci, abia putu stăpânirea să pornească convoiul spre Mânăstirea Dealului și să-i înquartirueze, fără a se teme de sabie și de hanger. Am plâns cu lacrimi amare soarta acestor nenorociți pe cari, a doua zi, vizitându-i în acest locaș al Domnului, i-am văzut soioși, murdari peste fire, plini de insecte, slinoși pe hainele lor sdrănjoroase și totuși, cântau, jucau și erau fericiți, că ghiaurii de români le dăruia viața și că, după războiu li asigurase că li va repatria. Am dat tot ce am avut în pungă, am plâns și n'am adormit noaptea n'reagă gândind din câtă mizerie e fărâșită gloria isbândeii...

Cu bine Zoilco,
Baba Vișa
Roma 23 Febr.

Clătinare

Lăcomie și ngâmfare
În tot locul v'am aflat,
În colibă și'n palat
În biserică la altare

De minciuna vieții sunt
Obosită și sătulă,
Minte n'am avut destulă
N'am avut decât avânt.

Ca o frunză dintr'un ram
Ce l'uscă pe jumătate
Se clătină și se sbate
Credința care o mai am.

La luceafărul din zare
Luneii care urcă plină,
Pe cărarea de lumină
Am să mi plâng de acum rugarea

Și când Doamna e tăcerea,
La copacul care n'floare,
Aplecat peste isvoare
Imi vol suspina durerea.

Maria Cunjan

Am citit articolul d-lui învățător Zaharia, și mi-a plăcut, fiindcă are multă dreptate:

Am de adăogat însă că foile de porumb, bine curățate și uscate pot servi la facerea saltelelor și pernelor, umplând dosurile lor cu putere, spre a fi foile așezate uniform, iar dimineața se reface cu mâna unde s'a făcut cocoloș.

O asemenea saltea e mai sănătoasă și mai moale ca puzul. Eu am făcut experiența la țară dela 1886.

Se pot spăla și usca, apoi umplem dosurile. Foile din pernă pot fi rupte în fășii mai subțiri.

Capătul saltelei poate fi ca la perne necusut, spre a umbla cu mâna în foi. Câțiva nasturi sau sfori o fixează la cap să nu iasă foile. Lene să nu fie, și lucrul e gata și cu folos.

Încercați oameni buni și veți fi mai odihniți ca pe cogenjină.

Gen. Savopol.
Craiova.

Boalele lipicioase

Omul a avut de luptat întotdeauna cu dușmani de tot felul. Cel mai mari vrăjmași ai omului sunt boalele, cari nu crută pe nimeni, de ești tânăr sau bătrân, de ești sărac sau bogat. În timpul războiului am pierdut cea mai mare parte a soldaților noștri de boale și numai o mică parte din cauza glonului.

În toate spitalele gemeau bieții soldați din cauza lingoarei și a tifosului exantematic. Boalele rele cari seceră cele mai multe vieți omenești, sunt boalele lipicioase sau molipsitoare, adică acele cari se iau dela om la om. Așa sunt de ex. vârsatul roșu, poporal vârsatul nșru, lingoarea grumăzarea, dizenteria și tusea măgărească. Pe cât sunt de grele pe atât de ușor ne putem feri de ele.

Înainte cu câteva zeci de ani nu se cunoștea pricina acestor boli. Mulți nu se fereau de ele și nici nu le lecuiau, crezând că sunt trimise de Dumnezeu ca o pedeapsă pentru păcatele făcute și că trebuie să aștepte ca Dumnezeu să le ia. În timpul din urmă însă, oamenii învățați au găsit pricina acestor boli. Cu ajutorul unui ochian (microscop) au văzut că fiecare boală își are o sămânță. Intocmai cum grăul nu crește decât acolo unde s'a semănat, boala nu se ivește decât acolo unde este sămânța ei. Sămânța aceasta a boalelor nu se vede cu ochiul.

Colorarea devine pe atât mai intens violetă, pe cât făina conține mai multă secară cornută. O făină care conține cel puțin 1 la sută secară cornută poate fi colorată și prin următorul procedeu foarte simplu: muiem o cantitate oarecare de făină suspectă în apă și în caz pozitiv ea capătă colorarea roșiatică.

Modul de apărare
Grăunțele de secară care conțin și corn odată măcinată, făina nu mai poate fi separată. Grăunțele cornute însă, pot fi separate cu ajutorul trierului.

De aceea, secara trebuie neapărat să se măcină înainte de a fi măcinată. Grăunțele bune sunt date în consumație, iar cele cornute, în utilizarea farmaceutică, cari trebuie păstrate în cutii închise hermetic, deoarece aerul și umezeala le strică. Din când în când se va adăuga câteva picături de cloroform pentru a opri stricarea lor de către insecte.

1) Pentru a evita accidentele, trebuie să se toarne acidul sulfuric peste apă.
Adm. Capit. Ovid Constantinescu
Dr. Alex. Binder.

Indoiască de dreptatea mea, voi face un ultim apel la arme și ne vom supune pentru ultima oară judecării lui Dumnezeu.

D-le zău B... și eu sunt tot așa de încăpăținat ca și d-ta, nu mărturisesc nimic, nici nu mă contrazic niciodată; vă voi da încă o lovitură de spadă dacă vă este agreabilă, iată tot ce mai pot să fac pentru D-voastră.

A doua zi o a 12-a întâlnire avu loc cu aceleași spade și aceiași martori. D-l B... se prezenta plin de încredere, crezând, după precedentele sale că îl va străpunge și de astă dată. Dela a 2-lea aali B. fu omorât pe loc. De astă dată dreptatea lui Dumnezeu fu în adevăr făcută.

Dr. T. Spârhez

În rezumat, secara cornută are forme de corn sau de pintene de cocos, brăzdat de unul sau mai multe șanțuri longitudinale. Lungă de 2-3 cm., lată de 3-4 mm., suprafața netedă violacee de constituție cornoasă, compactă, albă la centru, roșcată la periferie, miro caracteristic ciupercei.

Cornul măcinat are un miros particular neplăcut, gust greșos și amar.

Cornul secarei are întrebuințări în medicină, deoarece din el se extrage un medicament numit ergotină, care poate provoca diferite modificări în organism (vârsături, diaree, amețeli, convulsii, răirea bătăii inimii, horticăit, contracturi, oprirea sursurii de sânge (hemostoză).

Cum se cunoaște făina care conține Secară cornută

După ce am văzut gravitatea bolilor produse prin consumarea secarei cornute, ne dăm seama de importanța procedurii date de Hoffman, pentru a descoperi existența ei chiar în cantități infime. E un procedeu foarte sigur și rapid. (Ammann).

Se ia 15 gr. făină suspectă. Turnăm deasupra 30 gr. eter și 15 picături acid sulfuric dintr-o soluție cu 4 părți apă).

Se agită bine, se filtrează după 24 ore.

Se adaugă în lichidul filtrat eter până se completează 30 cm.

Se adaugă 10-20 picături din soluția apoasă saturată de carbonat de sodiu.

Lată ce se întâmplă: Carbonatul de sodiu absoarbe materia colorantă a cornului de secară (care este violacee), în timp ce clorofila și materia grasă rămân în eter.

1. Dacă soluția apoasă de carbonat de sodiu (care am procurat-o își păstrează colorarea, făina nu conține corn de secară.

2. Dacă soluția apoasă la colorarea violetă, conține corn de secară.

Colorarea devine pe atât mai intens violetă, pe cât făina conține mai multă secară cornută. O făină care conține cel puțin 1 la sută secară cornută poate fi colorată și prin următorul procedeu foarte simplu: muiem o cantitate oarecare de făină suspectă în apă și în caz pozitiv ea capătă colorarea roșiatică.

Modul de apărare
Grăunțele de secară care conțin și corn odată măcinată, făina nu mai poate fi separată. Grăunțele cornute însă, pot fi separate cu ajutorul trierului.

De aceea, secara trebuie neapărat să se măcină înainte de a fi măcinată. Grăunțele bune sunt date în consumație, iar cele cornute, în utilizarea farmaceutică, cari trebuie păstrate în cutii închise hermetic, deoarece aerul și umezeala le strică. Din când în când se va adăuga câteva picături de cloroform pentru a opri stricarea lor de către insecte.

1) Pentru a evita accidentele, trebuie să se toarne acidul sulfuric peste apă.
Adm. Capit. Ovid Constantinescu
Dr. Alex. Binder.

Indoiască de dreptatea mea, voi face un ultim apel la arme și ne vom supune pentru ultima oară judecării lui Dumnezeu.

D-le zău B... și eu sunt tot așa de încăpăținat ca și d-ta, nu mărturisesc nimic, nici nu mă contrazic niciodată; vă voi da încă o lovitură de spadă dacă vă este agreabilă, iată tot ce mai pot să fac pentru D-voastră.

A doua zi o a 12-a întâlnire avu loc cu aceleași spade și aceiași martori. D-l B... se prezenta plin de încredere, crezând, după precedentele sale că îl va străpunge și de astă dată. Dela a 2-lea aali B. fu omorât pe loc. De astă dată dreptatea lui Dumnezeu fu în adevăr făcută.

și vindecată numai prin tratamentul descris mai jos.

B. Boala trece în formă cronică și ia una din cele două forme, convulsivă ori cangrenoaasă.

a. În formă convulsivă bolnavul strânge cu putere și durere mâinele și talpa piciorului. Bolnavii se adunau în piețele publice, și începeau să joace din cauza contracturilor dureroase (cârceiul). De aici i s'a dat numele: dansul Sf. Guy.

În asemenea cazuri, dacă nu se intervine imediat, bolnavul poate muri.

b. În forma cangrenoaasă bolnavul prezintă deasemeni contracturi, membrele sunt anesteziate (bolnavii nu simt înțepăturile sau arsurile), dar se mai adaugă mortificarea (mumificarea) uscată a lor. Dar nu numai mâinele și picioarele se cangrenează ci, câteodată se mortifică distrugându-se organe întregi: organele genitale, pieptul, sau parte din obraz.

Etiologie (Cauza boalei)

Etiologia este consumul de pâine care conține cornul de secară. Această ciupercă, atacă grăunțele tânăre de secară transformându-le în ceace se numește în popor secară cornută. Secara cornută este sclerotul ciupercei.

Cornul de secară semănat odată cu semințele de secară sănătoasă, nu incolțește și nici nu face rădăcină. Din el cresc niște firușoare umlate la capăt, pline cu numeroase gropițe (peritricium).

În peritecium se găsesc țeviușoare (asci) pline cu spori subțiri lungușei. Sporii maturi sunt transportați de vânt pe spicul de secară. După ploaie, incolțesc dând mușchi (micelii) ce înconjură grăunțele conide și spori, fig. 2.

Fig. 2.— Secara cornută (V. Bianu)
1. Burete pe un spic de secară.
2. Vârful buretelui (corn de secară).
3. Conidii.

Aceasta e prima formă a ciupercei. După un timp acest miceliu trece în interiorul grăunțelii, și umple de jos în sus cu țesătura albă, înconjurată de o pielă albăstră vânăție. Grăunțele devine mai mare. Această formă e numită secară cornută, mama secarei, sau cornul secarei, fig. 3.

Fig. 3.— A. Corn de secară (V. Bianu)
1. Fructificat (V. Bianu)
2. Bureții cari cresc din ei)

E a doua formă a parazitului care va lerna și va servi la înmulțirea lui și la îmbolnăvirea grăunțelor de secară în primăvara viitoare.

rădăcinată, demonstrând că scriboarea anonimă nu era scriș de d-l J...; era o așa deosebire în ratogalul lui a, o altă expresiune în barele lui t, o mare varietate în pliturile și părțile subțiri ale literilor, pe care ochii neexercitați nu le-ar fi putut deosebi niciodată.

Oameni de artă nu se înșală și sprijiniră opiniile lor atât de clar și convingătoare lor atât de tare încât fiecare zise vecinului său: cum dracu! noi îneam să fie scrisul lui J...
Câteva zile înainte de a se pronunța juriu, o amică a d-nei M. atinsă de o boală grea și simțindu-se în pericol, mărturisă că: geloasă de poziția femeii

Deacece pâinea de secară este consumată în țara noastră (în special în Transilvania și Bucovina), am găsit nemerit să deosebim boala, mai exact intoxicația, datorită consumului cerealei alterate, printr'o ciupercă numită *claviceps purpurea* și care transformă bobul de secară într'un corn în formă de pintene de cocos, s'au de dinte, numit popular *corn de secară, cloșul babei*, sau *mama săcarei* și care lese mult atară din spic. fig. 1.

Fig. 1.— Spic de secară având pe el și boabe cornute.

Istoric

Boala provocată de secară astfel alterată, a purtat de prin secolul al VI d. H. diferite numiri: *ignis sacar*, (focul sacru), *arsura, răul arzător*.

Istoricii menționează o primă epidemie de cangrena brațelor și picioarelor în anul 590 d. H. Dar și în Biblie, și în scrierile din anticărțitatea română, se găsesc descrieri, unele boli de origine alimentară (provenite pe urma consumului de cereale), printre care probabil se numără și ergotismul. Prin secolul al XII d. H. boala, se mai numește și *Focul Sf. Anton*, sau *Focul Sf. Felician*. Mortalitatea în epidemia din Franța, era foarte ridicată: 40.000 de morți în anul 994, și 1.000 morți în anul 1129. Tot pe atunci, un episcop din Metz, fondă un spital și zilnic sosau până la o sută de bolnavi. Abia la 1771, un doctor afirmă că *Focul Sacru* este o boală datorită unei otrăviri alimentare. Până atunci cauza boalei era descrisă sub diferite numiri, îngrijite de misticismul de superstițiale. Se credea că boala este un semn dela Dumnezeu, și deaceea s'au dat bolnavii diferiți patroni: al Sf. Felician, al Sf. Anton, al Sf. Guy, al Sf. Genoveva; și mulți erau adăpostiți prin biserici și se creșe chiar în acest scop la Viena o sectă religioasă a aceleora cari sufereau de această boală.

Descrierea boalei

Ergotismul este otrăvirea prin intrăbuințarea continuă a făinei de secară cornută.

A. La început bolnavul are amețeli, duzuri de cap, turbuzări ale vederii, văjieturi în urechi și câteodată leșinuri.

Aceasta este beția ergotică. În această fază, acută, boala, poate

la calea duelului, lăcând apel la tribunul ordinar.

D-nul J. alăsesse un avocat renumit, un om de lege, lucrător serios și bun, care înbrățișă alacrea cu căldură. Alacrea J. contra B. lu pusă pe tapetul regulilor prescrise de cod.

Tribunalul ascultă pledoria și unui expert în caligrafie, pentru a ferifica scrisoarea și să decidă sub jurământ dacă D-nul J. a scris sau nu scrisoarea anonimă. Alară de asta D-nul J. a primit 11 lovituri de spadă, duelul judiciar l'a condamnat, tribunalul civil nu va fi decol absurd.

Raportul experților distruse opinia generală atât de bine în-

Case de Sfat-Case Naționale FUIOR (3-a urmăre) INFORMATI

In vremuri bătrâne pe când se potcovea puricele! Nu! greșim, — mai hăt! mai încă, locuitorii dintr'un sat când se strângeau să se chibzuiască la oală pentru te miri ce nevoi de îndeplinit — streășina sf. Biserici li era adăpost, — tână și loc priincios gândurilor bune... Intăietatea în cătun, comună mai întotdeauna a avut-o Preotul — (de la o vreme parcă au mai pierdut iartă ne! ceva, ceva din cucernicie!).

Primul învățător (nu dascălul care cânta și 'n strană și zilnic învățând pruncii: azi, buchr, vede, glagore... ci, cel din timpul neuitatului Haret — cu diploma și activitate extra-școlară) i s'a părut că Preotul are prea multă «aureolă» în înfățișarea sa de «tată sufletesc» și — de multe ori talmăcind toate pe dos chiar îndemnul ce-i venea prin revista «Albina» — a căutat uneltind să mai știrbească din laurii celui dintâi împăură-lu-du-se... Iată că poporeni când se strângeau la oală pentru «te miri ce nevoi de îndeplinit» se adunau la școală pentru că acolo mai auzeau și o «conferință» și «Ești schlav tot.» de-o năpădea lacrimile pe Safta lui Ciupilă sau un haz de speranță de hohotea cu burta cu tot Năstase Năsturaș... Dar, când și Preotul și învățătorul se făcură Directorii la «Cooperativă» sau «Bancă» de rămase școala — hău! de goală — sf. Biserica c'o babă cu'n stă-răiac de lumânărică, sătenii trecură la crășma lui Ghidale că se dăduse «votul universal» și mai, mai în fiecare Duminică li cerca «candidații partidelor» cu câteun butoiu cu bere sau «cinzică de drojdie» în vederea algerilor generale... Vor fi mers lucrurile cât vor fi mers așa cum le-am povestit noi, numa' că plugarii noștri, (din nesocotii tot trebuie să fie unul «scoțit!») au înțeles că de mare înlesnire și de mult folos le ar fi să aibă un loc unde: «rachia să nu-i înhîrbească»; D-l învățător sau D-l Preot — azi deputat sau senator să nu mi-i vrăjmească ci, să poată pune la cale, fără — culoare po-

litică — tot ce-o fi bun pentru satul și buna stare a gospodărilor...
In satele mai cu chiag chiar s'a făcut o casă deosebită. Aici i-au zis oamenii noștri: Cassa de Sfat dintr'un tău ca mai pe urmă dacă i-au zis și «Cassă Națională» încă n'au greșit. Ba! nouă ni se pare că titlu din urmă cu mult se potrivește și dacă-o fi fi cu luare aminte veți vedea pen-truce anume, «Cassa Națională» înființată în fiecare sat, înmă-nun-hiază în temelul ei toată în-fățișarea locului ca: neam, port, credință, datini, îndeletniciri... Rugăm nu faceți ochii mari! (D-l General Manolescu cam inițiat, rul acestor casse v'ar da mai bune lămuriri ca noi!).

Gândul nostru, e ca o ase-menea Cassă Națională să fie «creerul» unui sat cât de mic, cât de sărac, cât de uitat de Dumnezeu... Pe lângă Sf. Biserica și școala — două așezăminte fără de cari omenimea nu poate viețui, Cassa devine un altreilea așeză-mânt cu o împlinire a celor două.
Ce trebuie să cuprindă? a) Ob-ștea cu o bancă pentru credit mărunț, asigurări s. c. l., Prăvălie cu băuturi și mărunțișuri pentru casă și câmp; sprijin pentru mici îndeletniciri (art. din No-trecut) și meserii: lemnie, fierărie... b) Igiena cu odăca bolnavilor (de izolare); mică Farmacie; Bae și c) învățământ cu: Bibliotecă (cărți chiar de împrumut acasă); mic Muzeu sătesc (ogindă a satului în trecut și în timpul de față); Sala de joc; (hora, să n'o mai facem în coib sau în dosul crăș-me în vre-un șoproș) cu scenă pentru Teatru; Cinematograf; Radio...

Vom vorbi despre toate la rân-dul lor, totuși trebuie în fuga con-deiului să amintim o zicală: «La tot lucrul, greu e numa' începutul...»
In rândurile de mai sus, pentru că înțelegem să economisim slab în-fățișarea viitorului sat să nu se pară nimănui de «ne mai pome-nim», o casă cu patru pereți în care de ocamdată să strălucească ca o candelă prinos urmașilor gândul și sufletul românesc.

Cesar Pruteanu

Vâl.

O vreme: Visu-i spulber și Făt frumos, plecat în fărî cu alte zâne ce nu le a' nduplecat E Primăvară! Firea, din nou se 'nveselește Flori... Păsările 'și fac cubul, nădejea se 'nsutește Sub soare blând, un verde 'ncolțește 'n tot: e raiu! Sunt cântece prin liniști și 'n cer, — senin de Maiu! In suflăt, doru-i mugur... Cludată, amintirea Renoște — a doua oară, sfelnică lubirea Cu — alaiu — atâtor clipe duloase ce au trecut Cu Făt frumos, mai dulce, cu tainicu-i sărut — Dece nu vine oare? Te 'ntrebi: — Dece nu vine? Un junghiu 'ți e nerabdarea și gândurile, vezi bine! Se a'ună ca 'n furtună, se alungă și se strâng... Nădejiile în suflăt aripele își frâng!.. Dar iată! 'n îndoiala ce clipele durară Un corn răsună 'n pădini, lătrat de câini... de ceară Ești la față... E dânsul! Sosește la palat: 'Impiedică 'n dumberă roibanul înspumat; Il vezi de la ferestre... Obrajii-s ca răsura! Cobori... De odată parcă fi se 'ncleștează gura Când jârhu 'și glasul tainic te oprește în fața lui... Din vorbele adunate nu știi ce să-i mai spui Le a risipit venirea-i, căci simți cum pier amare Atâtea gânduri strănse — colan — mărgăritare Și visle 'mpletite cu lacrimi uneori... Ai vrea să se cufunde pământul și să mori! Te simți, oșă ușoară... un fulg purtat, ușoară Cum te cuprinde o dulce vâpae, te 'nfășoară Din glesne până 'n creștet... Nu mergi, ci, doar plutești Spre El și glasul tainic te 'ndeamnă să l' iubiești. Părri de rău și lipsa-i va fi de-acum lertată! Simți mâna cum fi o stränge o mână 'nfrigurată, Privirea lui de flăcări, te cere, te-a cerut... Și nu te lași în voe la tainicul sărut? Ba da!

Băl.

Vâl.

Și o altă vreme, în vad, pământu adună. Cu tine, un alt mire să zicem! ce sunună Nu-i cel dintâi căci s'fetică de-ai fărîi Pau ales. E toamnă... Cade bruma pe-al viilor cules; In luncă, plânge frunza în golari risipită... Dar nu voesc alt mire...

Băl.

Vâl.

Zadarnic răsvrătită 'Ți-e inima

Băl.

Vâl.

Dar totuș... Nu! Strig atunci, nu-l lau!

Băl.

Vâl.

Rămâi înduplecată.

Băl.

Vâl.

Nu vreau... Ba, vrei... Nu vreau!

Băl.

Vâl.

Din tot ce-ar mai rămâne? Nimic! o despărțire In crângul far' podoabe și martor la iubire La drostea ce moare! Ai plâns! Cât l'a durut! Nu-i dai la despărțire lui, — ultimul sărut? Ba da!

Băl.

Vâl.

Băl.

Vâl.

Băl.

Și ești bătrână... Eu? Zicem, — ești bătrână...

Băl.

Vâl.

A! nu se poate aceasta... Cuvântul fără — mână Iar te-ai suit c'o treaptă... Bătrână eu? Frumos! Credeam că de-astă dată o să fi mai cuvințios... Povestea glăsuște... și... păru-i alb de vreme; Neopoi, cât o șchioapă — se luptă pentru gheme, Tot încurcându-ți lucrul în iglițele lui... Zâmbești cu bunătate în fața focului Din vatră... gânduri — stoluri, departe în risipă Șontăc! și doru atargă cu frânta lui aripă; Și 'n vis: poiana 'n codru de lună argintat Cel Făt frumos (și poate în vezi cel neuitat). Pote a... drumul duce departe... mai departe... Trecutul, fi-se pare ce a mai frumoasă carte Ca 'ntr'un îndemn o lume ai vrea s'o chemi: — «Venii!

Băl.

Vâl.

Căci viața e fugară... Iubiți-vă! Iubiți-vă! Și trista, înfrățită cu lacrimile-amare Ce ai da, să 'nvi o clipă întâia sărutare! M'a 'nduioșat povestea... Povestea, e a mea!

Băl.

Vâl.

Băl.

Vâl.

Al pus tu vre'un grăunte de adevăr în ea? O! inimă sărmăna! ce n'ar putea să fi spună? In nopți în cari toți codri s'aprină în jar de lună In nopți în cari și visul se ține de povești Când scutură acrișii la praguri și jerești Atât noian de floare — sub cerurile senine — Frumoasa mea Domniță eu mă gândesc la tine! Te bucuri? Nu te bucuri? O vorbă... Nici de cât? Dece nu mi spui o vorbă?

Băl.

Vâl.

Băl.

Vâl.

Îți mulțumesc! Atât?

Băl.

Vâl.

Băl.

Vâl.

Și alt nimica? Nimica! Nu te doare

Băl.

Vâl.

De 'ngenunțiat? Răspunde mă... Rămân nepăsătoare!

Băl.

Vâl.

Orădinele obosite ce-adorm în asfințit Isvorul, c'o poveste mereu de șopotit Inaltul purtând falnic întâia stea aprinsă Maram' ațăpător liniști de cânt s'voni, — învinsă N'au farmee?

Băl.

Vâl.

Nici un farmec! Nici chiar când îți cerșese

Băl.

Vâl.

Iubirea? Nu!

Băl.

Vâl.

(mâniat) La rândul-mi, și eu îți mulțumesc! (ese). Ha! Ha! ce păcăleală! am tras... ce păcăleală! Pierduse șirul vorbeli... Plătir-am o 'ndrăzneală! (cântându-i) Dar urde ești? Mă iartă! căci te iubesc nespus

Băl.

Vâl.

Îți dau o sărutare și două, trei... S'a dus! Dar tu?

Băl.

Vâl.

Aici... Ascunsă? Ce grijă te-apasă?

Băl.

Vâl.

Ce bine-ți șade vântul ușor și alb de mireasă! Cum, singură? Se poate?

Băl.

Vâl.

Da! Singură eram

Băl.

Vâl.

Și ce făceai în pînul tăcerilor? Visam...

Băl.

Vâl.

Nu 'ntrebi: la ce? La viața ce-am dus-o împreună La vremurile frumoase ce 'ntr'un colan și-adună Tot farmecul... și poate l'atâtea mici mândriri Ce s'isvorâte 'n preajma duloasei despărțiri... — va urma —

Din Tară

Donajia P. S. Episcop Visarion Puiu. In semn de recunoștință pentru seminarul «Mitropolitul Veniamin» din Iași, în care și a făcut întâia pregătire preotească, P. S. Episcopul Visarion al Hotinului a dăruit acestei școale 3000 lei fond, din al cărui venit anual, să fie ajutat un seminarist sărac și silitor din județele eparhiei Hotinului, adică din Bălți, Hotin sau Soroca.

Facultății de teologie din București, în care și a făcut pregătirea teologică superioară, i-a dăruit un fond de 500 mii lei, din al cărui venit să se dea sprijin material unui student monah în internatul teologic din București.

Așezăminte Culturale. In România avem 22 mii de școli, iar Biserici numai 18 mii. In schimb sântem îmbuibaiți de cărciumi. Avem nu mai puțin de 250 mii. Frumos lucru! Dar mare rușine.

Haite de lupi atacă satele cu ol. In mai multe comune din Almaj locuitorii au reclamat autorităților, că mereu le sunt atacate staulele de haite de lupi, păgubindu-i cu numeroase oi. S'au luat măsuri, de a da păstorilor arme, pentru a putea apăra oile, tot așa mai multe societăți de vânatoare vor merge la vânat pe locurile unde se crede că ar fi mai mulți lupi.

Din Străinătate

Ce mai fac bolșevicii. După ce bisericile din Rusia sovietică au fost jefuite și distruse în parte, acum s'au apucat să vândă colecțiile de artă de prin diferite muzee. In zilele de 5 și 6 Mai, se vor vinde la Lipsca o serie de tablouri celebre din muzeele din Rusia.

Bani obținuți, se știe, comisarului poporului li folosesc să ducă o viață plină de destrăbălări,

Advențiștii din Cehoslovacia fac propagandă printre săteni, îndemnându-i să se dea cu ei, fiindcă slărșitul lumii se apropie. Cei cari vor merge cu ei însă —

zic advențiștii — n'au să se teamă de slărșitul lumii, pe care îl pot opri.

Acesta-i îndemn numai pentru proști. Și se găsec printre săteni mulți proști cari cred în minciunile advențiștilor.

In Rusia, se încearcă hrănirea sătenilor în comun. Fac a-decă mănăcară într'un cazan mare de unde sătenii sunt siliți să și ia mănăcară aceasta prost gătită, ca pentru porci, nu pentru oameni.

Sătenii nu sunt mulțumiți, fiindcă nu li se da voe să și prăgă-tească mănăcară acasă.

Peste Nistru

Biserica din satul Butuceni de peste Nistru a fost prefăcută de bolșevici în sală de teatru și petreceri. In timpul sărbătorilor Crăciunului oamenii din satul Studolna, jud. Orhei, care este așezat în fața Butucenilor, au auzit cum muzica cânta în lo-cașul Domnului. Stăpânirea ru-să a putut prefăce biserica în sală de petrecere, dar n'a putut împiedica obiceiurile vechi stră-moșești, căci din Studolna se vede bine cum copii și flăcăii umblau cu hăitil în timpul sărbătorilor.

Viza carnetelor ofițerilor de rezervă

Cercul de Recrutare Tutova, aduce la cunoștința tuturor ofițerilor de rezervă domiciliați pe teritoriul acestui cerc, indiferent dacă sunt înscriși în controalele cercului de recrutare Tutova sau în controalele altor cercuri de recrutare începând dela 1 Martie și până la 30 Aprilie a. c., urmează să se prezinte pentru viza anuală a carnetului de ofițer de rezervă Md. E. 1, la reședința acestui cerc. — Se vor prezenta și acei ofițeri de rezervă, care până în prezent nu posedă carnet Md. 1, iar prezența la viză li se va face pe o do-vadă.

Odată cu prezentarea la viză li se va face și controlul echipamentului de campanie a ofițerilor de rezervă com-batanți și asimilați până la gradul de căpitan inclusiv.

Ofițerii de rezervă din armele călări, sunt obligați a-și procura harnașamentul până la data de 1 Martie 1930 când vor fi obligați să se prezinte la viza din acel an, împreună cu harnașamentul.

Ofițerii de rezervă ce nu prezintă echipamentul, pot să și-l procure până la data prezentării la viză, dela atel-lierul de halne ofițerești care are instrucțiuni în acest sens.

Ofițerii de rezervă inferiori

până la gradul de căpitan inclusiv, care din forță ma-jora nu se vor putea prezenta personal la data fixată pen-tru viză pot trimite carnetul de ofițer de rezervă printr'un membru al familiei, sau un prieten însoțit de un raport motivat în care să se arate cauza ne prezentării sale personale și dacă posedă sau nu echipament de campanie. Cei ce se vor dovedi că au făcut raport neexact sau că au împrumutat echipament de campanie dela alții, vor fi supuși judecății conf. art. 24 din legea ofițerilor de re-zervă.

Domnii ofițeri generali de rezervă și ofițeri superiori de rezervă, au latitudinea fie a se prezenta personal la viză, fie de a trimite carnetul de ofițer de rezervă prin oricare altă persoană pentru îndeplinirea acestei formal-tăți, cu obligațiunea de a com-unica în scris, dacă posedă sau nu echipament de cam-panie.

Ofițerii de rezervă dispen-sați de mobilizare pe anul 1930, vor prezenta cu ocazia vizei și certificatul Md. D. O. pentru a li se face mutația respectivă.

Ofițerii de rezervă înscriși în cadrele acestui cerc, care se vor găsi în epoca de viză cu ocupațiunile lor pe raza altor cercuri de recrutare, sunt datori să facă viza la cercul de recrutare unde se găsec, solicitând că prezen-tarea la viză să fie comuni-cată arătându-se și No. de control Md. G. al acestui cerc și care se găsec înscris de către noi, fie pe coperta car-netului, fie la locul vizei.

Se atrage atențiunea tutu-ror că nesocotirea de către mulți a acestor dispozițiuni legale, a făcut ca în anul tre-cuți să trimitem în judecata Cons. de Răsb. un mare nu-măr de ofițeri de rezervă, cea ce nu este în interesul instituției și nici a aceluora ce au această obligațiune.

Cronica Rimată

Lui „Vitriol“

Să nu-ți fie cu bănat — frate Vitriol, mă scuză, Că mi am câștigat din Parnas, chiar și eu o biată muză!.. Mi-e stăpână, mă inspiră — dându-mi gânduri noi, Azi pe mâine ducem traul, — petrecându-l omândoi!.. Deci având o armă'n mână — ies și eu de sub obroc!.. Cu sfială mă apropii, — teamă mi e să te provoc!.. Știu că neamul fi e ste mare — al lui Argus fitu Tu ești... Eu o biată floridică — răsărită'n loncești... Argus tatăl tău, se spune — căvea o sută de ochi, l... Dacă ești și tu ca dânsul — să-ți descânți că te deochi... Spune chiar Mitologia... că pateri avea de fier... Ș'a fost gardă de onoare «iubitei lui Jupiter!..

Te dai răsucit din Phoenix?... Nu-ți da nimeni crezământ, Dacă cercetezi mai bine — origina fi e'n pământ!.. Cât privește de-a ta muză — poți să ai pe cine vrei... Știu că ori și ce zeită — are zeitatea ei!.. Dar mă miră, a ta pană — de a ne lua în zeflemea, In cronica mult rimată — mai fă-te a nu vedea! Pe Părintele Palanca — lasă-l să ne cânte'n șoapte... Asta-i este meseria... Galileia!.. — glasul, șoapte... Pe Părintele V. Fussu — arătat ai pe hărtie Că dorește 'n România, Patriarhul ei să fie!.. Vezi, măi frate, ce fi e omul? Iucr e preo indiscret Dacă-i spui vr'o vorbă 'n șoaptă — și afișezi — orice secret!.. Babei Vișa, mătușica, că-i admiri așinitatea Las'o n'o mai supăra! preferă singurătatea...

I. Bălăteanu are dreptul, pentru Bălți, dacă muncește. O să și facă omul plasă, ca să poată prinde pește!.. Iară Fottî care chiamă — vara — cred și eu pesemne... Că văzând un timp mai dulce — nu se'ndură să-și ia lemne... Pentru Argeș, prin scrisoare, nu l'ai scris cum se cuvine, li doreai fără regrete drum de ducă... și el vine!.. Și i dai drept Ștrefer de cinste «preschimbați de soartă'n chin» Din Strjar în Iacărmioare, aplicându-i pe Darwin! Cât de doi de l... Bălăan c'a văzut în semnătură... Nu poți nimic să mai zici — așa e la băutură!.. Și cu floarea lui Pruteanu — Poți să faci o primăvară, Dar fiind foarte roșnică — îți faci inimă amară! De Luca să nu te legi — Caragiale să nu vie! Că deși Vitriol arzi, te trezești în Comedie! Lui Copuz de ce-i mai spui — că talent n'are de fel? Crezi Tu, poate că odată, a văzut aceasta, el?! Văd că te ai schimbat la nume, dar te știi eu cine ești, Ca să termin, zic cu bine. —

I. Florescu — Ionești

LICITAȚIE

In ziua de 10 Martie 1930 ora 10 dimineața Comitetul Societății «Cultul Eroilor» Filiala Focșani, ține licitație publică cu oferte închise în localul Comandamentului Diviziei 6 a Focșani, pentru darea în antrepriză a continuării lucrărilor Mausoleului Osuar din orașul Focșani.

Valoarea lucrării se ridică la suma de lei 500.000 pentru campania de lucru a anului 1930.

Licitația se va ține în confort. mitate cu art. 147 din Statutul Societății.

Concurenții vor prezenta în ședința garanția legală de 6%, fie numerar fie prin bonuri.

Supra oferte nu se admit. Orice informații se pot lua între orele 10—12 dimineața la Comandamentul Diviziei 6 a Focșani, Maior Dumitru Ioan Secretarul Societății, și la ziarul «Cultura Poporului», str. Regală No. 16, București.

Comandantul Diviziei 6-a și Președintele Societății «Cultul Eroilor» Filiala Focșani

General (es) PISTRÎTU.

